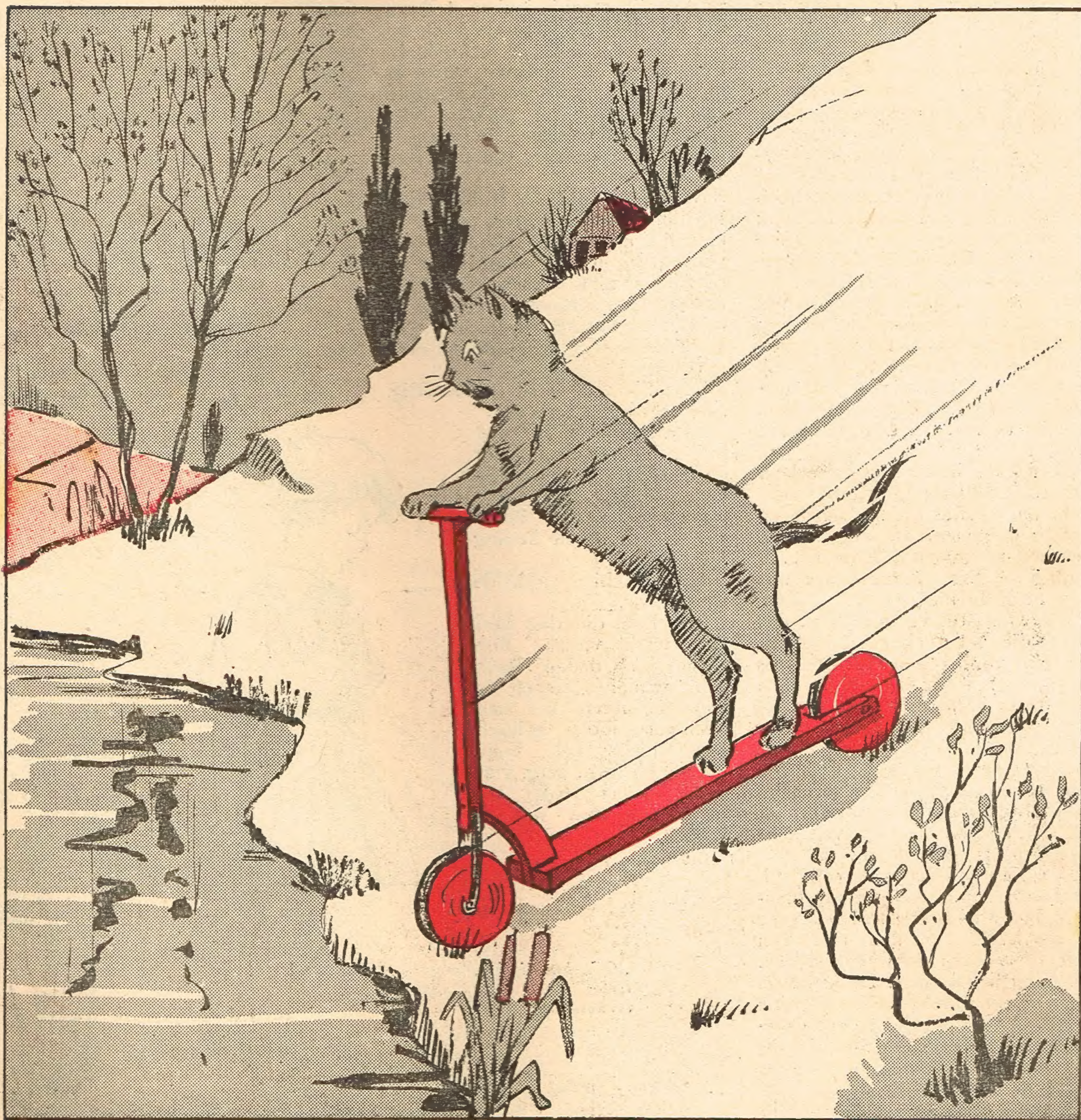
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 28 APRIL 1938

„DAT LOOPT MIS," ZEI POES

HOE KEBI ZIJN TROON BEHIELD.

EBI, de koning der mieren, stond voor grote moeilijkheden. Zijn volkje was ontevreden en mopperde, want Kebi had, toen hij tot koning der mieren werd uitgeroepen, beloofd, dat zij nu volop te eten zouden hebben en iedere dag een buikje zo rond als een tonnetje.

Maar dat was Kebi niet meegevallen. Het eten was schaars. De mensen wisten steeds maar nieuwe middeltjes om de toegang tot hun keukens en eetschalen af te sluiten en de winter duurde zó lang, dat de voorraadschuren van het mierenrijk telkens al lang leeg waren, voordat de lente weer in aantocht was.

De mieren hadden al twee keer een afvaardiging gestuurd naar Kebi en nu was er een derde en laatste gekomen. De allerlaatste, met een ultimatum. Eten of.... koning af. Een andere keuze was er voor Kebi niet.

Was het te verwonderen, dat Kebi, die het toch goed meende met zijn volk, een beetje de kluts kwijt was ? Waar er niets te halen was, daar verloor immers ook de koning zijn recht. Waar of niet ?

Dus sukkelde hij, met bange voorgevoelens vervuld, door de wintertuin. Ja, ja, er lag van alles en nog wat, maar waarom nu juist niet dat, wat Kebi en zijn volkje zo goed konden gebruiken ?

Daar, te midden van een leuk rotstuintje, lag een massa kruimels, heerlijke zoete kruimels voor de vogels. Kon hij daar maar een gedeelte van in de wacht slepen. Dat ging helaas niet. De kruimels lagen op een plankje en dat plankje stond op vier pootjes en tot overmaat van mierenramp stonden die vier pootjes in een klein vijvertje, zodat de vogeltjes er wèl bij konden, maar Kebi en de zijnen niet.

Ja, goede raad was duur. Kebi voelde zijn maagje jeuken, telkens als hij naar dat plankje keek en naar die vogels, die er zo lustig en kwetterend op lospikten. Alsof er niets anders op de wereld bestond dan kwetteren en pikken. Niet eens een klein kruimeltje lieten de slokoppen vallen tijdens hun vlucht.

Verdrietig sukkelde Kebi verder. Hij liep in een kringetje, zodat hij eigenlijk al weer bij zijn nest was, voordat hij er erg in had. Maar hij mocht er niet binnen. Er stond een sterke wacht bij de ingang en de officier van de wacht zei tegen Kebi: „Heeft Uwe Majesteit eten gevonden ?"

„Nee," zei Kebi mismoedig. „Er is niets te vinden."

„Dan komt u d'r niet in," zei de wacht. „Voor de nietsnutters en luilakken is bij ons geen plaats. Morgen zullen wij een anderen koning kiezen."

En Kebi sukkelde weer door.

Hij had die dag heel wat werk verzet. Zijn schaartjes deden hem pijn van het slepen en trekken, maar het had allemaal niets gebaat. Wat hielp het hem, indien hij een berg verzette als er onder die berg geen eten was te vinden ?

Kebi stond midden op het tuinpad en schoot plots als de weerlicht naar de kant. Het had maar een haartje gescheeld, of hij was verpletterd geworden onder de hak van de kleine Suze.

„Kijk uit, waar je loopt," riep hij nijdig. „Ik was er bijna geweest."

„Och, ben jij het, Kebi," zei Suze verwonderd. „Ik had je niet gezien. Wat ben je snibbig vandaag. En anders was je toch altijd zo vriendelijk. Heb je 't aan de stok met je onderdanen ?"

„Ikke ?" zei Kebi verontwaardigd. „Ik ben de koning !"

Suze lachte hartelijk. Kebi was van plan geweest het kleine meisje, waarmee hij soms wel een praatje maakte, zijn nood te klagen, maar nu zij het over die boeg wierp en liet horen, dat ze twijfelde aan zijn gezag, vertikte hij het eenvoudig over zijn nood te spreken. Wat verbeeldde zo'n kleine mensendreumes zich wel ?

Kebi keek op en zijn kleine kraaloogjes hingen aan de dikke koek, die Suze in haar rechterhand hield. Wat zag die er fijn uit. Om van te watertanden. Opeens kreeg Kebi, die een goede mensenkenner was, een schitterende miereninval.

„Suze," zei hij, „ben je ooit in het mooie land van koning Straaloog geweest ?"

„Nee, Kebi. Nooit van gehoord."

„Straaloog is mijn broer en

„Och, ben jij het, Kebi," zei Suze verwonderd.

eigenaar van de groene bergen. Maar je komt zo maar niet binnen in zijn rijk. Er is nog nooit een meisje of een jongen in zijn rijk geweest."

„Niet ?" vroeg Suze belangstellend.

Kebi zag, dat hij opschoot. Suze's oogjes straalden. Die groene bergen, die nog geen jongen of meisje had gezien.... nou, dat leek haar wel wat. Zij wilde ze wel eens zien. De eerste zijn, de allereerste, en dan lekker tegenover haar vriendinnetjes opscheppen, dat zij iets gezien had, wat nooit te voren door het oog van een jongen of een meisje was aanschouwd.

„Kebi," zei ze zachtjes, „ik wil die groene bergen zien."

„Tja," zei Kebi „alles goed en wel, maar dat gaat niet in een, twee, drie. Ik mag je graag lijden, maar...."

„Wat moet ik doen ?" vroeg Suze.

„Ik wil je wel helpen, als het je zoveel waard is," zuchtte Kebi, „maar ik zet misschien mijn troon op het spel. Luister. Je begint met zes knoopjes in je haar te leggen. Drie links en drie rechts."

„Goed," zei Suze.

En omdat ze allebei haar handjes nodig had, legde ze de dikke koek neer aan de kant van de weg. Daar had Kebi nu net op gerekend. Hij schoof wat dichter naar de koek toe.

„Nu," zei Kebi, „luister, wat je verder moet doen, want zo eenvoudig is het niet. Maar denk erom, alles wat je nu doet, moet met gesloten ogen gebeuren. Doe je je ogen één keer open, dan werkt het niet meer en is alles te vergeefs. Zul je dat niet vergeten ?"

„Nee," zei Suze. „Laat maar horen en praat er niet zoveel omheen. Ik verlang ernaar die groene bergen te zien."

„Luister," zei Kebi. „Zodra je klaar bent met die knopen.... Heb je je ogen dicht....? Goed. Hou ze nu goed dicht. Dus, zodra je klaar bent met die knopen, tel je langzaam tot honderd. Dan maak je die zes knopen weer los. Dan knoop je ze weer opnieuw. Dan tel je weer tot honderd en moet je op je linkervoet blijven staan. Dan doe je dat nog eens, terwijl je op je rechtervoet staat. Ben je daarmee klaar, dan maak je de zes knopen in je haar weer los en doe je je ogen open. Dan zul je eens wat zien. Heb je goed geluisterd ?"

„Ja," zei Suze, „nu weet ik er alles van. Kan ik beginnen ?"

„Ja, maar vergeet niet je ogen dicht te knijpen. Ik mag niet meer praten, terwijl je bezig bent. Denk erom geen vragen te stellen en alles langzaam en secuur te doen. Begin nu maar."

En Suze kneep haar ogen dicht en begon haar reis naar de groene bergen.

Kebi was nu helemaal niet neerslachtig meer. Integendeel. Hij viel onmiddellijk op die dikke koek aan en begon te rukken, maar natuurlijk kon hij er niet mee overweg. Hij holde zo vlug als zijn mierenbeentjes zulks toestonden naar zijn nest en mobiliseerde het gehele mierenvolk.

In een ommezien was het een en al drukte en beweging. De mieren wisten niet, wat hun overkwam, maar ze stormden alle hun koning na en zodra ze de koek ontdekt hadden, vielen zij er op aan.

Een paar van de meest opgewondene klauterden zelfs over Suze's schoenen.

Suze voelde het gekriebel en schoof een paar keer onrustig heen en weer met haar voeten, maar meer durfde ze niet te doen. Ze was klaar met dat geknoop en was al aan het tellen.... vijfentwintig .... zevenentwinig...... Het ging best. Ze schoot al aardig op.

Kebi en zijn volkje ook trouwens. De koek verminderde ziendergogen in omvang, want de mieren waren razend van de honger en lieten zich dat meevallertje goed smaken.

Kebi genoot. Maar hij hield Suze in de gaten.

Suze deed nu haar best om in evenwicht te blijven op haar linkervoet.

Het ging niet zo gemakkelijk als ze gedacht had, maar ze speelde het toch klaar. Ze wilde immers zo graag de eerste zijn om de wonderbare groene bergen te zien.

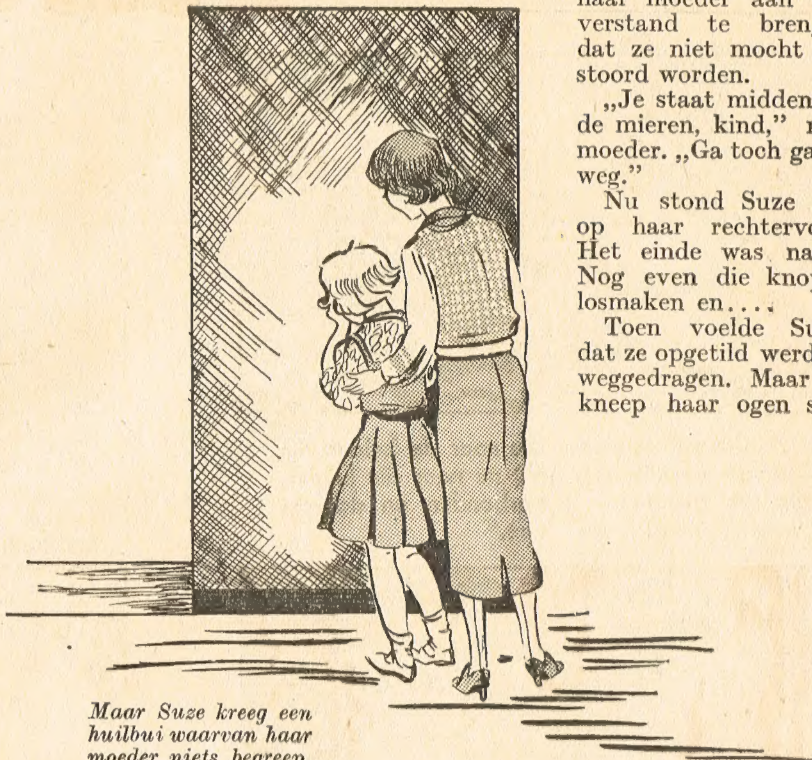
„Maar, Suze," klonk plots een stem, „wat voer je toch uit ? Je doet zo gek ?"

Suze zei niets, maar maakte wanhopige gebaren om haar moeder aan het verstand te brengen dat ze niet mocht gestoord worden.

„Je staat midden in de mieren, kind," riep moeder. „Ga toch gauw weg."

Nu stond Suze net op haar rechtervoet. Het einde was nabij. Nog even die knopen losmaken en....

Toen voelde Suze, dat ze opgetild werd en weggedragen. Maar ze kneep haar ogen stijf dicht. „Nu zal ik de groene bergen zien," fluisterde ze.

Maar Suze kreeg een huilbui waarvan haar moeder niets begreep.

Haar moeder begreep er niets van en schudde het hoofd. Maar ze droeg Suze vlug naar binnen en verwijderde snel de mieren, die aan haar kousen en jurk waren blijven hangen.

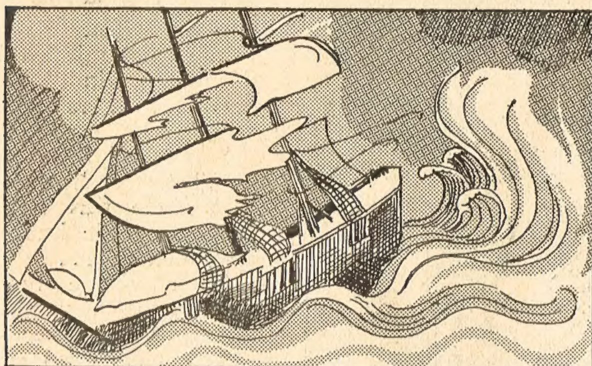
Kebi vierde die dag triomfen in het mierennest. Hij werd bejubeld en vorstelijk gehuldigd en alle mieren waren het er over eens, dat ze nog nooit zó'n slimmen en betrouwbaren koning hadden gehad.

Maar Suze kreeg een huilbui waarvan haar moeder niets begreep. „Er is geen Kebi en er zijn geen groene bergen," zei moeder, „maar ik geloof, dat je koorts hebt en ik zal je in bed stoppen."

En dat deed moeder. En zo kwam het, dat Suze die dag de groene bergen niet heeft gezien. Later was ze vergeten, wat ze moest doen en tot haar grote teleurstelling is Kebi met zijn hele volkje uit haar tuin verdwenen. Zonder nader adres.

V. LATTE

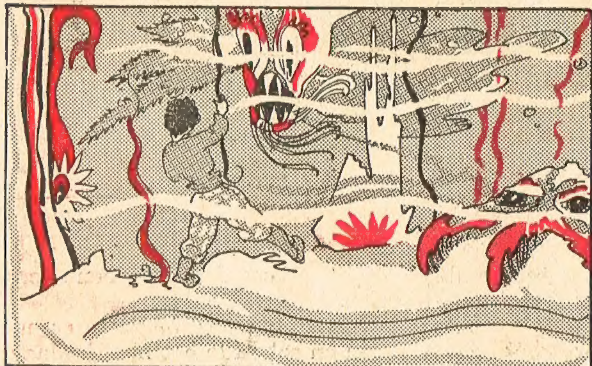
SAN MIN
DE STAD ONDER ZEE

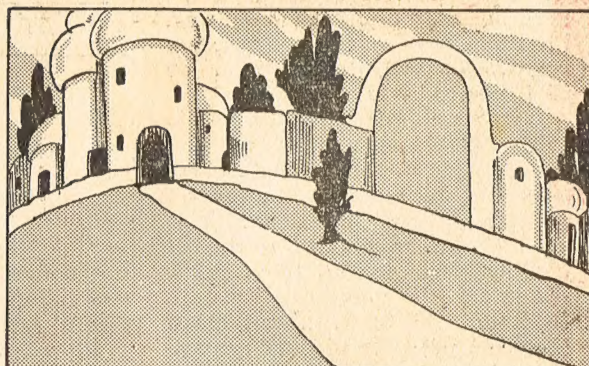
7. „Dat zijn schepen, die naar de kelder zijn gegaan en mijn reis gaat nu naar die kelder. Er zijn gevaren aan verbonden en daarom weet ik niet of je mee kunt."

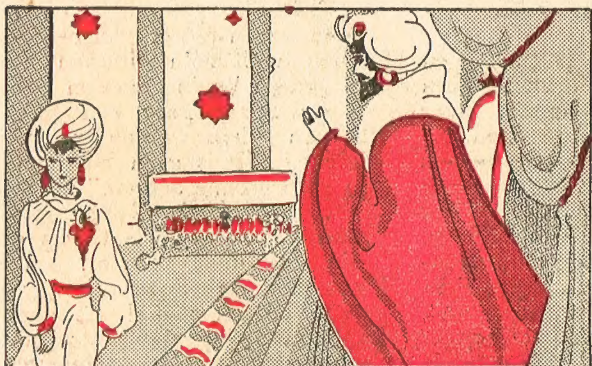
8. „Dus u gaat kijken naar de bodem van de zee? Nou, ik ga beslist mee. Het moet verschrikkelijk interessant zijn om daar op zijn gemak rond te wandelen en te kijken. Daar valt heel wat te zien."

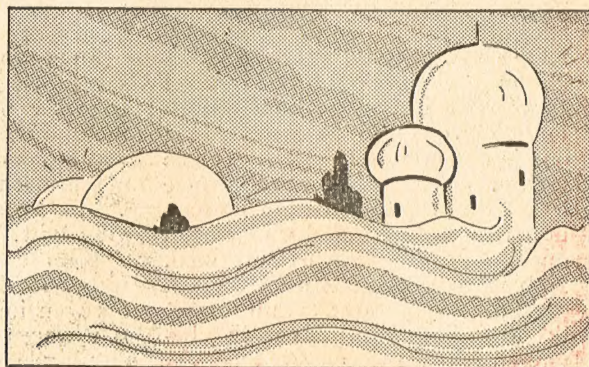
9. Ben keek nog eens naar het geheimzinnige glazen scherm. Zijn hartje klopte, want zo'n tochtje was voorwaar geen kleinigheidje. „Wat gaan we daar zoeken?" vroeg hij voorzichtig.

10. „San Min, de oude verdwenen stad, vroeger de hoofdstad van een groot keizerrijk, dat door de zee werd verzwolgen. Men noemt ze ook wel: de stad der honderd koepels."

11. „Reusachtig," zei Ben. „Was daar ook een keizer?" „Ja, de beroemde Yin, die in 't paleis der Twaalf Sterren op zijn gouden troon zat en recht sprak over zijn onderdanen, de Mins.

12. Een vijfduizend jaar geleden werd al het land verzwolgen door de zee en niemand heeft er nog ooit over gehoord." „Het klinkt als een sprookje," zei Ben, „en ik ben dol op sprookjes. Ik ga vast mee."

BRONZEN KOPPEN

VAN 120 RASSEN HEEFT DE BEELDHOUWSTER MELVINA HOFFMANN GEMAAKT. ZIJ TROK ER HEEL DE WERELD VOOR ROND EN TROTSEERDE ER OORLOG EN AARDBEVING EN GIFTIGE PIJLEN VAN WILDE VOOR

VLEESETENDE PLANTEN

VERORBEREN GEWOONLIJK SLECHTS KLEINE INSECTEN, MAAR ER ZIJN ER OOK, DIE WEL EEN MUIS AANKUNNEN.

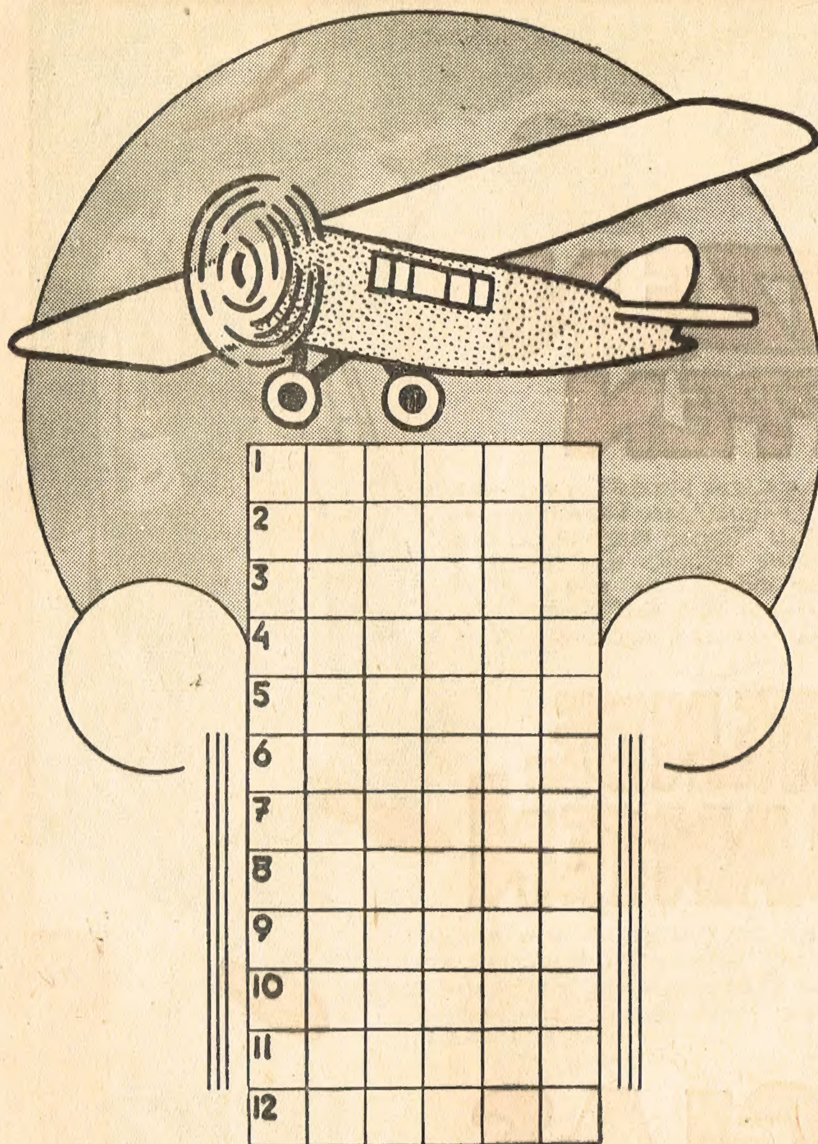
GLAS,

DOOR DE BLIKSEM VAN ZAND GEMAAKT, IS IN TEXAS GEVONDEN, IN LANGE ZIGZAG-REPEN.

G. GUSSENHOVEN.

BONT ALLERLEI

Letterpuzzle

Zoals je ziet geven wij achter elke gestelde betekenis een zestal letters. Die zes letters moet je gebruiken voor het gevraagde woord op die regel.

Van links naar rechts:

1. Dag der week — DIJGARV.
2. Hoofdstad van Engeland — NDOLNE.
3. Tegengestelde van : uitgang — NAGIGN.
4. Uitvinder van de gloeilamp — DSNEIO.
5. Ander woord voor : kosteloos — RTSGAI.
6. Verscheurend dier met kostbaar bont — RRATME.
7. Lekkere rode bes — BLESAA.
8. Stekelige woestijnplant — CTSUAC.
9. Soldaat te paard — ZAAHRU.
10. Rome is de hoofdstad van ? — TLIëAI.
11. Mooie bolplant — CISRAN.
12. Diefachtige vogel — STERKE

Van boven naar beneden:

(gezamenlijke eerste letters) : Wat wij getekend hebben.

Wie kent me ?

Mijn eerste is om te wonen
Een eis van groot en klein,
Mijn tweede is een muzieknoot
Mijn derde kraakt men fijn.
't Geheel treft men in 't eerste
Gewoonlijk toch wel aan
Wie mij precies wil kennen,
Moet nu maar raden gaan.

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:
1. ar. 3. ros. 6. rek. 8. rups. 9. edel. 11. opa. 12. duo. 13. os. 14. kef. 16. ons. 16a. na. 17. ra. 19. os. 21. geit. 23 ren. 24. blinde. 26 ree. 27. spar.

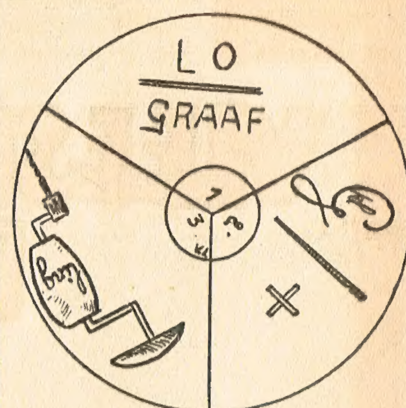
Van boven naar beneden:
1. are. 2. redden. 3. rupsen. 4. opa. 5. s.s. 7. keu. 8. rook. 10. los. 15. fa. 17 rood. 18. as. 20. vlinder. 21. griep. 22. een. 24. br. 25. les.

DRIE-WOORDEN-REBUS 21

1. Lindeboom (l-in-de-boom).
2. Mineraal (m-in-er-aal).
3. Spinazie (sp-in-a-(m)zi-e).

WAT ZOU DAT ZIJN ?

Voet - Bal - Sport.

Drie-woorden-rebus 22

Het eerste woord betekent een in de grond gegraven verblijf voor soldaten.

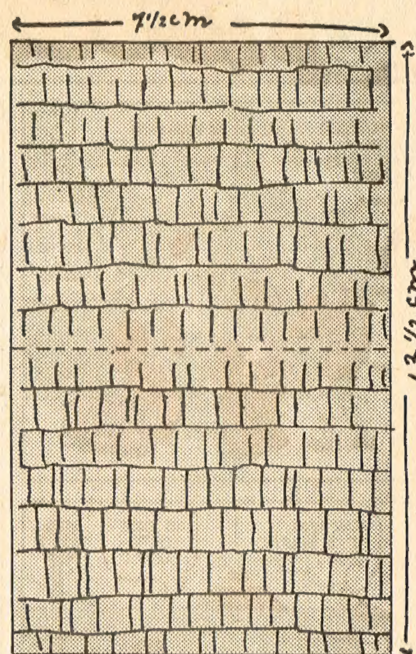
Het tweede is hetzelfde als bellen.

Het derde hetzelfde als inlander.

ONS LANDHUISJE

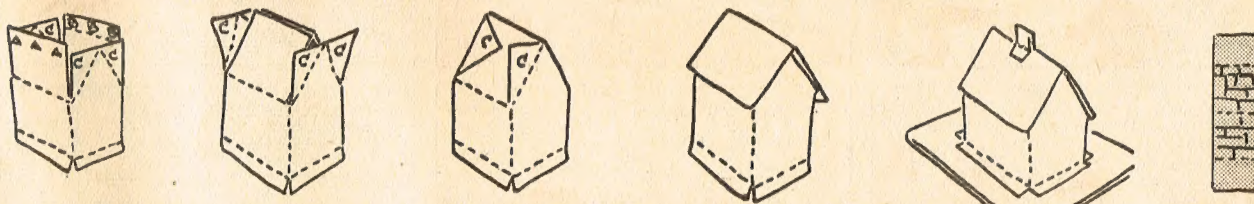

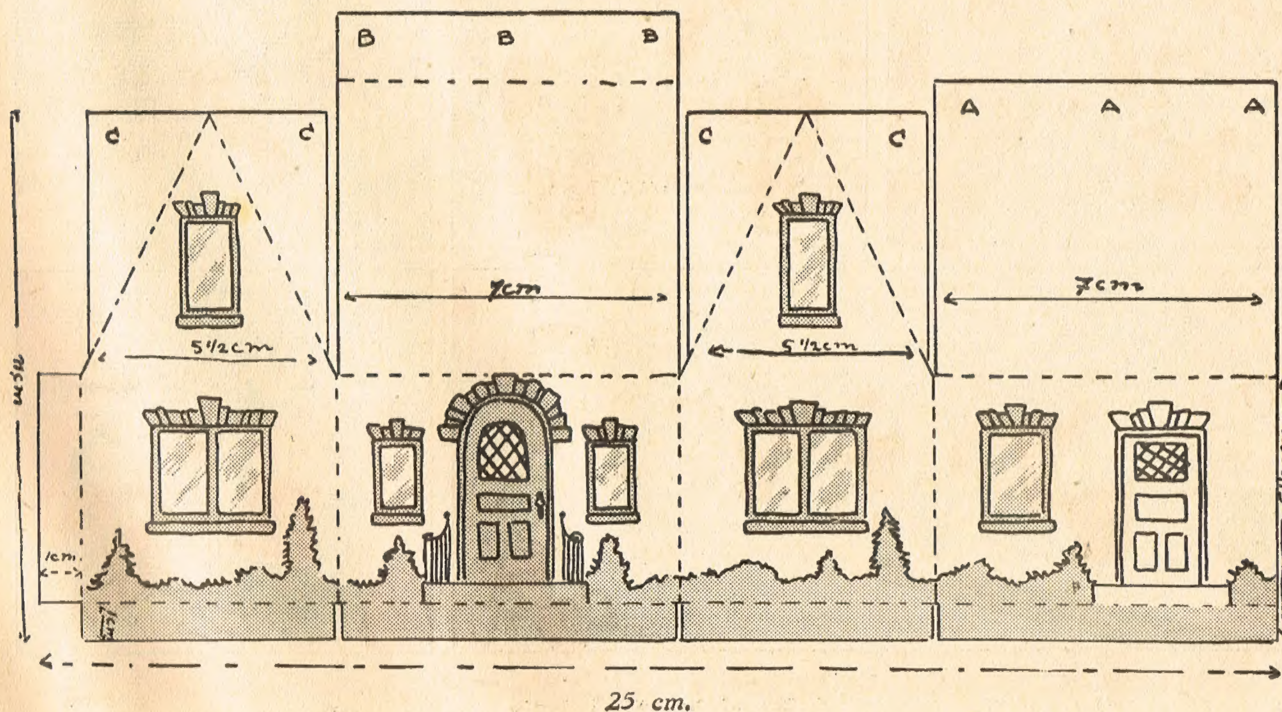

GOED EN GOEDKOOP KNUTSELEN

NIET UITKNIPPEN

Het vervaardigen van dit landhuisje levert geen moeilijkheden op. Net zoals voor 't vorige, dat we enige weken geleden plaatsten, gebruiken we hiervoor stevig dik papier of niet te dik karton. Daar tekenen we de opgegeven maten op over. De kleine losse figuren geven voldoende aan hoe het landhuis door omvouwen langs de stippellijntjes in elkaar wordt gezet. Het dak kan ofwel direct op 't karton geschilderd worden of op papier, dat men er nadien opplakt. Hetzelfde geldt natuurlijk voor deuren en ramen. Het kleine, losse, donkere rechthoekje is voor de schoorsteenpijp. Het strookje is door stippellijnen in vier gedeeld. Waar die pijp komt, zie je op 't model. Voor handige vingertjes een leuke bezigheid om enkele uren mee zoek te maken.

SJORS VOORZITTER REBELLEN-CLUB MAAKT PROPAGANDA.

